

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Krajská správa a údržba silnic Karlovarského kraje, příspěvková organizace**, se sídlem Chebská 282, Sokolov, zast. JUDr. Richardem Šenderou, advokátem se sídlem Karla Havlíčka Borovského 692/63, Sokolov, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2022, č. j. 3 A 36/2021 - 100,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2022, č. j. 3 A 36/2021 - 100, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena otázka, zda je možné se bránit nečinností žalobou proti pasivitě správce daně týkající se žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a otázka, který správní orgán je příslušný k vyřízení takové žádosti, byla-li Regionální rada regionu soudržnosti Severozápad (jako původní příslušný orgán) k 31. 12. 2021 zrušena novelou zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře regionálního rozvoje“).

[2] Žalobkyni byly čtyřmi platebními výměry ze dne 7. 1. 2014 uloženy poskytovatelem dotace Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad odvody za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 58 935 789 Kč. Žalobkyně následně požádala o prominutí odvodu, na základě čehož jí Regionální rada rozhodnutími ze dne 5. 2. 2014 částečně vyhověla a prominula jí mezi 75 % a 90 % výše jednotlivých odvodů. Zároveň se žalobkyně proti platebním výměrům odvolala k Ministerstvu financí, které jako odvolací orgán snížilo částky uložené za porušení rozpočtové kázně na celkovou částku 7 033 367 Kč. Tuto částku žalobkyně uhradila a následně požádala Úřad Regionální rady o vrácení části uhrazených odvodů odpovídající procentuálnímu prominutí, o kterém bylo rozhodnuto dříve, v celkové výši 5 932 226 Kč.

[3] Tyto žádosti byly přípisů předsedy Regionální rady ze dne 18. 12. 2017 zamítnuty. K odvolání žalobkyně proti těmto přípisům Ministerstvo financí konstatovalo, že přípisů vykazují takové vady, že je nelze považovat za rozhodnutí, o žádostech tak nebylo dosud řádně rozhodnuto a odvolání žalobkyně jsou předčasná. Dne 8. 1. 2020 podala žalobkyně podnět k učinění opatření proti nečinnosti Úřadu Regionální rady, který Ministerstvo financí shledalo důvodným a nařídilo mu příkazem ke zjednáání nápravy ze dne 27. 5. 2020 napravit nežádoucí stav tím, že vrátí na účet žalobkyně daňový přeplatek podle jejích žádostí.

[4] Vzhledem k tomu, že Úřad Regionální rady tuto povinnost nesplnil, domáhala se žalobkyně u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti Ministerstva financí. K poučení soudu žalobkyně mj. změnila žalovaný správní orgán na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad. Změnou právní úpravy v průběhu soudního řízení zákonem č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 251/2021 Sb.“), kterým byly všechny regionální rady zrušeny, vstoupila dle názoru městského soudu podle přechodných ustanovení tohoto zákona do všech soudních řízení Česká republika, jejímž jménem jedná Ministerstvo pro místní rozvoj. To se tak stalo v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalovaným. Následně městský soud žalobě vyhověl a nařídil Ministerstvu pro místní rozvoj vydat meritorní rozhodnutí o žádostech žalobkyně o vrácení vratitelných přeplatků.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností s jedinou kasační námitkou – nesouhlasí s tím, že je orgánem příslušným k vydání rozhodnutí o předmětných žádostech.

[6] Dle stěžovatele postupoval městský soud pouze podle čl. II bodu 1. zákona č. 251/2021 Sb., přičemž nerefletoval právní úpravu v čl. IX bodu 1. a 2. téhož zákona. Dle názoru stěžovatele přešla působnost rozhodovat v této věci podle citovaných ustanovení nikoliv na něj, ale na Finanční úřad Karlovarského kraje. Navrhuje tak, aby Nejvyšší správní soud uložil povinnost rozhodnout o žádostech žalobkyně tomuto finančnímu úřadu a zároveň mu uložil uhradit náhradu nákladů řízení žalobkyni (namísto něho). Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Žalobkyně se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry městského soudu. Dle jejího názoru je řízení o vrácení vratitelných přeplatků daňovým řízením vedeným podle daňového řádu, a nikoliv řízením nebo jiným postupem při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně, na které čl. IX bod 1. zákona č. 251/2021 Sb. dopadá. Tyto postupy totiž zahrnují řízení o prominutí či snížení odvodů za porušení rozpočtové kázně (kde se rozhoduje se správním uvážením), a nikoliv již vrácení vratitelného přeplatku (kde se rozhoduje bez volní úvahy). Žalobkyně navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen osobou s právníkym vzděláním (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

III.a Ke zmatečnosti řízení před městským soudem

[10] Podle § 109 odst. 4, část věty za středníkem, s. ř. s. není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti mimo jiné v případě zmatečnosti řízení před krajským (zde městským) soudem. K té dochází v případě, kdy chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], což je případ projednávané věci, neboť žádný právní předpis neukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelných přeplatků.

[11] Předně Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje krajský soud nejen na základě skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí, ale i stavu právního. K témuž právnímu stavu pak rozhoduje i Nejvyšší správní soud (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003 - 101, č. 652/2005 Sb. NSS; nebo rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 96/2014 - 40).

[12] Podle dřívější právní úpravy § 155 odst. 4 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, vydával správce daně o žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku rozhodnutí. Dle novely tohoto ustanovení provedené zákonem č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 283/2020 Sb.“), která je účinná od 1. 1. 2021 [tj. v době podání žaloby (29. 3. 2021) i v době rozhodnutí městského soudu (18. 1. 2022)], se o této žádosti již rozhodnutí nevydává. Při nevyhovění žádosti stanoví § 155 odst. 5 daňového řádu nově pouze vyrozumění daňového subjektu vhodným způsobem. Tomuto závěru odpovídá i znění důvodové zprávy zákona č. 283/2020 Sb. Ta výslovně uvádí, že je „navrženo zjednodušení v podobě opuštění institutu rozhodnutí, který se v případě institutu žádosti o vrácení, použití nebo převedení vratitelného přeplatku jeví jako zbytečně formální úkon prodlužující celý proces a vytvářející zbytečnou administrativu a náklady spojené s formálním doručováním rozhodnutí“ (důvodová zpráva k bodu 78, k odst. 5).

[13] Dále je nutné zohlednit, že čl. II zákona č. 283/2020 Sb. neobsahuje přechodné ustanovení řešící procesní režim podaných, ale nevyřízených žádostí o vrácení vratitelného přeplatku (bod 4. tohoto ustanovení se zabývá pouze během lhůt pro vrácení). V takovém případě se uplatní obecná zásada nepravé retroaktivity procesních norem (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, č. 1349/2007 Sb. NSS; či nověji rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 10 Afs 49/2016 - 33, č. 3438/2016 Sb. NSS, odst. [14] a judikaturu tam citovanou; nebo rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2019, č. j. 1 As 333/2018 - 85, odst. [39]. Ústavní konformnost nepravé retroaktivity procesních norem potvrdil i Ústavní soud, viz náleží ÚS ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03). To znamená, že od účinnosti nové procesní právní úpravy postupuje správní orgán podle nové právní úpravy i v řízeních zahájených dříve.

[14] Z toho vyplývá, že správce daně příslušný k vyřízení žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nyní nevydává jakékoliv rozhodnutí. Městský soud tak v předcházejícím řízení uložil povinnost vydat rozhodnutí, jehož vydání zákon vůbec nepředpokládá. Kasační soud se proto zabýval důsledky této situace.

[15] Z judikatury k podmínkám řízení u zásahové žaloby, která je aplikovatelná i v řízení na ochranu proti nečinnosti (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 Ads 249/2018 - 41, odst. [23]; či nověji rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 2 Ads 249/2018 - 41, odst. [16]), vyplývá, že žaloba musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pokud „je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, [...]“

jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, odst. [63]. Ačkoliv bylo toto rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem, stalo se tak pro jiné důvody, proto z něj lze nadále vycházet – srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Azs 89/2020 - 22, odst. [16]).

[16] V případě nečinnostní žaloby absentuje zmíněné plausibilní tvrzení o takovém nezákonném jednání, jehož existence je podmínkou meritorního posouzení věci, pokud se účastník řízení domáhá vydání rozhodnutí, které nelze podle platného práva vydat a k jehož vydání nemá pravomoc žádný orgán. Jinými slovy, pokud se účastník řízení domáhá uložení povinnosti, kterou ovšem není možné žádnému orgánu uložit, chybí podmínky řízení a je na místě žalobu odmítnout (srov. již citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Ads 249/2018 - 41, odst. [23]).

[17] Ke stejnému závěru se kloní i starší judikatura, která se zabývala otázkou přípustnosti nečinnostní žaloby při stanovení povinnosti provést záznam v katastru nemovitostí. Ta dovodila, že jelikož záznam v katastru nemovitostí není rozhodnutím ve věci samé nebo osvědčením, které by měl povinnost správní orgán vydat, je na místě takovou žalobu odmítnout pro neodstranitelnou vadu řízení (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 - 64, č. 670/2005 Sb. NSS; nebo rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Ans 8/2006 - 67).

[18] Z toho vyplývají pro projednávanou věc následující závěry. Relevantní znění § 155 a násl. daňového řádu nestanovuje žádnému orgánu povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku, takže zjevně nejsou splněny podmínky řízení na ochranu proti nečinnosti. Jelikož však městský soud žalobu meritorně projednal a v napadeném rozsudku uložil stěžovateli vydat rozhodnutí o těchto žádostech, zatížil soudní řízení zmatečností. K této vadě přihlédl Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že výše citovanou judikaturou rozšířeného senátu a kasačního soudu byl překonán dříve přijímaný závěr o meritorním zamítnutí žaloby v případě absence zákonné povinnosti vydat rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 8. 2004, čj. 52 Ca 28/2004 - 67, č. 362/2004 Sb. NSS).

[20] Kasační soud připomíná, že žalobce nemůže mít újmu ze zvolení nesprávného žalobního typu. Dospěje-li soud k tomu, že žalobce užil nesprávný žalobní typ, nemůže odmítnout žalobní návrh bez dalšího, nýbrž nejprve žalobce poučí a poskytne mu lhůtu k úpravě žaloby (srov. nejnověji rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2022, č. j. 1 As 158/2021 - 28, odst. [10] a judikaturu tam citovanou; či náleží ÚS ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV.ÚS 3523/20, bod 26.). V nyní projednávaném případě by v úvahu přicházela zásahová žaloba, neboť nezákonná „nečinnost“ správního orgánu spočívající v něčem jiném, než v nevydání rozhodnutí nebo nevydání osvědčení, může být nezákonným zásahem (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS, odst. [69]). Městský soud musí nicméně nejdříve učinit úvahu, zda pro její podání jsou splněny procesní podmínky včetně podmínek § 85 s. ř. s., v návaznosti na koncipování žaloby jako deklaratorní či zápuřčí, a v druhém případě zároveň zda byly vyčerpány opravné prostředky (zejména § 159 odst. 1 a 6 daňového řádu).

III.b K pasivní legitimaci Ministerstva pro místní rozvoj

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou stěžovatele. Otázkou je výklad a aplikace přechodných ustanovení v čl. II a čl. IX zákona č. 251/2021 Sb. Kasační soud shledal

námítku důvodnou. Žalovaným má být v tomto případě příslušný finanční úřad a nikoliv Ministerstvo pro místní rozvoj.

[22] Městským soudem aplikovaný čl. II bod 6. zákona č. 251/2021 Sb., dle kterého Česká republika vstupuje namísto Regionálních rad do všech soudních, správních a jiných řízení zahájených přede dnem jejich zrušení, přičemž jménem České republiky jedná Ministerstvo pro místní rozvoj, se v projednávané věci neuplatní. Třebaže právním nástupcem Regionálních rad je Česká republika (srov. bod 1. citovaného ustanovení), toto právní nástupnictví se vztahuje toliko k situacím, kde Regionální rady vystupovaly jako právnické osoby (kterými byly podle § 16 odst. 2 zákona o podpoře regionálního rozvoje, ve znění do 31. 12. 2021). Tomu odpovídá i úprava dalších bodů čl. II zákona č. 251/2021 Sb. zabývajících se přechodem vlastnických práv a dalších práv a povinností (bod 2. ustanovení) a práv a povinností z pracovněprávních vztahů (bod 4. ustanovení), stejně jako znění důvodové zprávy, která k čl. II zákona č. 251/2021 Sb. uvádí, že „je nutné zajistit plynulý přechod práv a povinností z regionálních rad na právního nástupce, Českou republiku – MMR. Přechodná ustanovení [...] jsou proto formulována tak, aby zajistila od 1. 1. 2022 nezbytná opatření vázaná na zrušení § 16 až 17 vztahující se ke přechodu práv a povinností na právního nástupce, Českou republiku – MMR.“

[23] Změnu pravomoci ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně v případě prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady, což je případ projednávané věci, řeší čl. IX zákona č. 251/2021 Sb. Toto ustanovení reflektuje přechod této pravomoci z úřadů regionálních rad [§ 22 odst. 11 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o územních rozpočtech“)] na finanční úřady. Dle čl. IX bodu 1. zákona č. 251/2021 Sb. „řízení nebo jiné postupy při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně v případě dotace poskytnuté z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti, které byly zahájeny přede dnem 1. ledna 2022, se dokončí podle zákona č. 250/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem 1. ledna 2022,“ přičemž zahájená řízení a postupy dokončí finanční úřad (bod 2. tamtéž).

[24] Pod uvedený pojem „řízení nebo jiné postupy při správě odvodů“, na které se citované ustanovení vztahuje, se podřazuje i vyřízení žádosti o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 a násl. daňového řádu, který vznikl zaplacením vyššího než uloženého odvodu.

[25] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle § 22 odst. 15, věty první, zákona o územních rozpočtech, se „při správě odvodů a penále [...] postupuje podle daňového řádu“. Jelikož se odvody v souladu s § 22 odst. 4 zákona o územních rozpočtech odvádí do rozpočtu, z něhož byly prostředky poskytnuty, jedná se o případ procesní dělené správy (§ 161 odst. 1 daňového řádu), neboť odvodová povinnost je ukládána na základě „nedaňového“ zákona, nicméně procesní postup upravuje daňový řád.

[26] V důsledku toho je na odvod za porušení rozpočtové kázně pohlíženo jako na daň [§ 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], přičemž správou daně podle § 1 odst. 2 daňového řádu je „postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.“ Jde tak o pojem širší, než žalobkyně uváděné pouhé odpuštění a prominutí stanoveného odvodu, a zahrnuje i další postupy týkající se daně. To vyplývá i z komentářové literatury, dle které „pojem „správa daně“ zahrnuje veškeré postupy správce daně a uskutečňování práv a povinností osob zúčastněných na správě daní; jedná se tedy o širší pojem, než je daňové řízení“ (srov. LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 3).

[27] Na základě toho byl úřad regionální rady správcem daně [§ 161 odst. 2, věta první, daňového řádu; a § 10 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 22 odst. 11 písm. b) zákona o územních rozpočtech], který vyřizoval žádost o vrácení vratitelného přeplatku porušitele

rozpočtové kázně, majícího postavení daňového subjektu (§ 161 odst. 2, věta druhá, daňového řádu; a § 22 odst. 15, věta druhá, zákona o územních rozpočtech) v době před novelizací zákona o územních rozpočtech provedenou zákonem č. 251/2021 Sb.

[28] Není pak důvodu, aby pojem „řízení nebo jiné postupy při správě odvodů“ v čl. IX bodě 1. zákona č. 251/2021 Sb. byl vykládán jinak. Pokud podle zákona o územních rozpočtech, ve znění do 31. 12. 2021, prováděl správu odvodu (vč. vyřízení žádosti o vrácení vratitelného přeplatku na odvodu) úřad regionální rady, v souladu s čl. IX bodem 2. zákona č. 251/2021 Sb. dokončí tuto správu odvodu příslušný finanční úřad. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů nepřisvědčil argumentaci žalobkyně.

[29] Z uvedeného vyplývá, že správa odvodů za porušení rozpočtové kázně týkající se prostředků poskytnutých z rozpočtu regionálních rad přešla k 1. 1. 2022 z úřadů regionálních rad na příslušné finanční úřady, a to i v neskončených řízeních. To dopadá na projednávanou situaci, neboť – jak bylo uvedeno výše – vrácení vratitelného přeplatku je součástí správy odvodů za porušení rozpočtové kázně. Žalovaným před městským soudem tak měl být příslušný finanční úřad a nikoliv Ministerstvo pro místní rozvoj.

[30] Tento závěr vyplývá i ze znění čl. IX bodu 6. zákona č. 251/2021 Sb., dle kterého *„jsou-li v rozhodnutích nebo jiných písemnostech vydaných při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně v případě dotace poskytnuté z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti uvedeny úřad Regionální rady regionu soudržnosti nebo Ministerstvo financí, rozumí se jimi orgány Finanční správy České republiky nebo Ministerstvo financí, příslušné ode dne 1. ledna 2022.“* Ministerstvo financí ve svém příkaze ke zjednání nápravy ze dne 27. 5. 2020, č. j. MF-698/2020/1203-9, vyřizujícím podnět k učinění opatření žalobkyně, shledalo, že podnět je důvodný, proto *„tímto Ministerstvo financí jako nadřízený správce daně příkazuje Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, aby neprodleně po doručení tohoto příkazu napravil nežádoucí stav a vrátil na účet předkladatele podnětu daňový přeplatek dle jeho žádosti“*. V souladu s citovaným ustanovením došlo ke změně *„Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad“* v citovaném textu na příslušný finanční úřad, nikoliv na Ministerstvo pro místní rozvoj.

[31] Zároveň je tento závěr konzistentní i s čl. IX bodem 5. zákona č. 251/2021 Sb., který upravuje předávání spisů. Dle jeho znění mají být spisy úřadů regionálních rad vztahující se ke správě odvodů za porušení rozpočtové kázně v případě dotace poskytnuté z jejich rozpočtu předány Ministerstvu pro místní rozvoj. Důvodová zpráva k tomu doplňuje, že *„spisy v započatých kauzách by přešly na nově příslušné orgány FS, zatímco spisy už uzavřené regionálními radami by převzal právní nástupce Česká republika – MMR.“*

[32] Dle shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud měl po zániku původního žalovaného (tj. Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad) jednat v souladu s čl. IX zákona č. 251/2021 Sb. s příslušným finančním úřadem jako se žalovaným, a nikoliv s Ministerstvem pro místní rozvoj.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že nerozhodl tak, jak stěžovatel navrhoval, neboť takovou možnost nemá. Namísto krajského soudu může spolu se zrušením jeho rozsudku kasační soud rozhodnout pouze v případě, že by řízení zastavil, návrh odmítl či věc postoupil (§ 110 odst. 1, část věty první za středníkem, s. ř. s.), anebo v případě zrušení napadeného správního rozhodnutí, opatření obecné povahy nebo referenda (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Žalobě na ochranu proti nečinnosti ovšem sám vyhovět nemůže.

[34] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť rozhodnutím ve věci samé se tato žádost stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] K dalšímu postupu městského soudu, který je v tomto rozsudku vyjádřeným názorem vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), kasační soud shrnuje, že bude jednat s příslušným finančním úřadem, namísto s Ministerstvem pro místní rozvoj, jako žalovaným a zváží jiné možnosti soudní ochrany žalobkyně.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu